

«Τὸ δικαίωμα τῆς ἀνακαλύψεως! Ἀλλόκοτον εἶδος δικαϊώματος, τρώντι. Ὑπόθεσις, φίλε Κάρολε, ὅτι πλοιαρία τινὰ τῶν αὐτοχθόνων Ἀμερικανῶν διέβαινον τὸν Ἀτλαντικὸν, καὶ ἀνεκάλυπτον τὴν νῆσον τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας, καὶ ἀπλῶς κατὰ συνέπειαν τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης ἤξιουν νὰ οικειοποιηθῶσιν αὐτήν, καὶ νὰ τὴν ἐκθέσωσιν εἰς δημοπρασίαν ὑπὲρ κεφαλῆς σου, — πῶς ἤθελε σὲ φανῆ τοῦτο;»

«Τὴν ἀλήθειαν νὰ εἶπω, ἀπεκρίθη ὁ Κάρολος, ἤθελε μὲ φανῆν ἀναιδέστατον.»

«Πῶς λοιπὸν ἐμπορεῖς σὺ, Χριστιανὸς ὢν, καὶ Χριστιανὸς ἡγεμὼν, νὰ πράττης ὅτι παντάπασι κατακρίνεις εἰς τούτους, τοὺς ὁποίους ὀνομάζεις ἀγρίους; Ναι, φίλε Κάρολε· καὶ ὑπόθεσις πάλιν ὅτι οἱ Ἰνδοὶ οὗτοι ἐκήρυττον πόλεμον κατὰ σοῦ μόνον διότι δὲν ἤθελες νὰ τοὺς παραδώσῃς τὴν νῆσόν σου, καὶ ὅπλα ἔχοντες ὀλεθριώτερα τῶν ἰδικῶν σου, ἐφόνεον πολλοὺς ἐκ τῶν ὑπηκόων σου, καὶ ἀπεδίωκον τοὺς λοιπούς· δὲν νομίζεις ὅτι τοῦτο ἤθελεν εἶσθαι φρικωδέστατον;»

Ὁ βασιλεὺς συγκατένευσε εἰς ταῦτα πάντα, καὶ ἐφαίνετο ἐντελὸς πεπεισμένος. Ὁ δὲ Γυλιέλμος ἐξηκολούθησε·

«Πῶς λοιπὸν, φίλε Κάρολε, ἐμπορῶ ἐγὼ, ὅστις ὀνομάζομαι Χριστιανὸς, νὰ πράξω ὅτι ἔπρεπε νὰ βδελυθῶ, ἂν τὸ ἔπραττεν Ἑθνικός; Ὁχι, δὲν θέλω τὸ πράξειν· ἀλλὰ θέλω ἀγοράσει τὸ δικαίωμα παρὰ τῶν ἰδιοκτητῶν, παρ' αὐτῶν τῶν Ἰνδῶν. Τοιοῦτοτρόπως θέλω μιμηθῆ τὸν Παντοκράτορα κατὰ τὴν δικαιοσύνην καὶ τὸ ἔλεός του, καὶ θέλω ἐλκύσει τὴν εὐλογίαν αὐτοῦ εἰς τὴν ἀποικίαν μου.»

Ἡ Πενσυλβανία (ἐπαρχία τῆς Ἀμερικῆς οὕτως ὀνομασθεῖσα ἐκ τοῦ Γυλιέλμου τούτου Πέν) ἔγινε μετ' ὀλίγον ἀκμάζουσα ἀποικία, καὶ ὑπῆρξεν ἐβδομηκοντα ἔτη (καθ' ὅσον χρόνον ἐκυβέρνων οἱ Κουάκεροι) χωρὶς ἄλλην τινὰ βίαν παρὰ τὴν ἀστυνομικὴν· καὶ εἰς τὸ διάστημα τῶν ἐβδομηκοντα τούτων ἐτῶν ἐχθρὸς δὲν εἰσέβαλέ ποτε κατ' αὐτῆς.

ΤΟ ΠΕΡΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ΦΡΟΝΗΜΑ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ.

Ὁ ΚΟΜΗΣ Μονθολῶν (Comte de Montholon) ὁ πιστὸς φίλος τοῦ Ναπολέοντος Βοναπάρτου, διηγεῖται τὴν ἐπομένην συνδιάλεξιν τοῦ αὐτοκράτορος, τὴν ὁποίαν καταχωροῦμεν χωρὶς νὰ ἐγγνώμεθα τὴν ἀλήθειαν αὐτῆς. Ἐγινε δὲ εἰς τὴν νῆσον τῆς ἔξορίας του, τὴν Ἄγιαν Ἑλένην.

«Γνωρίζω τοὺς ἀνθρώπους,» εἶπεν ὁ Ναπολέων, «καὶ σὲ λέγω ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶναι ἀνθρώπος!»

«Ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ εἶναι μυστήριον· προῆλθεν ἐξ ὑπερανθρώπινου νοός, καὶ συντηρεῖται δι' ἐμφύτου τινός δυνάμεως. Εἰς αὐτὴν εὐρίσκομεν ἰδιαιτέραν ἀτομικότητα, ἣτις ἐγέννησε λόγους καὶ ἀξιώματα πρότερον ἄγνωστα. Ὁ Ἰησοῦς τίποτε δὲν ἐδανείσθη ἀπὸ τὰς ἡμετέρας γνώσεις. Παρέστησεν αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐντελὲς παράδειγμα τῶν ἰδίων του παραγγελμάτων. Ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶναι φιλόσοφος· διότι ὡς ἀποδείξει

ἔφερε τὰ θαύματα, καὶ ἀπ' ἀρχῆς οἱ μαθηταὶ του ἐλάτρευον αὐτόν. Τρώντι, ἡ μάθησις καὶ ἡ φιλοσοφία πρὸς σωτηρίαν δὲν χρησιμεύουσι· καὶ ὁ Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ ν' ἀποκαλύψῃ τὰ μυστήρια τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοὺς νόμους τοῦ πνεύματος.

«Ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ Καῖσαρ, ὁ Μέγας Κάρολος, καὶ αὐτὸς ἐγὼ, ἐθεμελιώσαμεν αὐτοκρατορίας· ἀλλ' εἰς τί ἐπεστηρίξαμεν τὰ τῆς μεγαλοφυΐας ἡμῶν δημιουργήματα; Εἰς τὴν ΒΙΑΝ. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μόνος ἐθεμελίωσε τὴν αὐτοκρατορίαν του ἐπὶ τῆς ΑΓΑΠΗΣ· καὶ τὴν στιγμὴν ταύτην μυριάδες μυριάδων ἤθελον ἀποθάνειν ὑπὲρ αὐτοῦ.

«Ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία δὲν ἐθριάμβευσε εἰς τὸν κόσμον ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἢ μιᾷ μάχῃ· ἀλλὰ μετὰ πολυχρόνιον πόλεμον, δι' ἀγῶνος τριακοσίων ἐτῶν, τὸν ὁποῖον ἤρχισαν οἱ Ἀπόστολοι, καὶ ἐξηκολούθησεν ἔπειτα ἡ πληθὺς τῶν Χριστιανῶν. Εἰς τὸν πόλεμον τοῦτον, ὅλοι οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ δυνάσται τῆς γῆς ἦσαν ἐξ ἑνὸς μέρους· ἐκ δὲ τοῦ ἄλλου, δὲν βλέπω στρατὸν, ἀλλὰ μυστηριώδη τινὰ δύναμιν, ἀνδρας τινὰς διεσκορπισμένους τῆδε κἀκεῖσε ἀπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης, καὶ ἄλλο κέντρον μὴ ἔχοντας παρὰ κοινὴν πίστιν εἰς τὰ μυστήρια τοῦ σταυροῦ.

«Ἀποθνήσκω πρὸ τοῦ καιροῦ μου, καὶ τὸ σῶμά μου θέλει ἐπανελεῖν εἰς τὸν χοῦν νὰ γένη βρῶμα σκυλῆκων. Τοιαύτη εἶναι ἡ τύχη ἢ περιμένουσα τὸν ἐπικληθέντα μέγαν Ναπολέοντα. Ὅποια ἄβυσσος μεταξὺ τῆς ἰδικῆς μου ἀθλιότητος καὶ τῆς αἰωνίου βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, ἣτις διακηρύσσεται, ἀγαπᾶται, καὶ λατρεύεται, καὶ ἣτις ἐκτείνεται καθ' ὅλην τὴν γῆν! Θάνατον λέγεις τοῦτο; δὲν εἶναι μᾶλλον ζωὴ; Ὁ θάνατος τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ θάνατος Θεοῦ!»

Εἰς τὰς τελευταίας λέξεις ἐστάθη ὁ Ναπολέων· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ στρατηγὸς Βερτράνδος δὲν ἀπεκρίθη, ἐπρόσθεσεν ὁ αὐτοκράτωρ, «Ἄν δὲν κατανοῆς ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι Θεὸς, κακῶς ἐπραξα διορίσας σε στρατηγόν.»

Ἄν ἀληθῶς ἐλάλησε ταῦτα ὁ Ναπολέων, εἶναι τῶν ὀντι ἀρίστη μαρτυρία ὑπὲρ τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ μεγίστου πολεμιστοῦ τῶν νεωτέρων χρόνων.

Η ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ.

ΒΛΕΠΩ ὅτι ὁ ἀνθρώπος δὲν εὐχαριστεῖται ποτὲ εἰς τὴν παρούσαν του κατάστασιν, ἀλλὰ πάντοτε ἐπιθυμεῖ ἐξοχωτέραν. Καὶ ὡς τὰ χόρτα ἀδιαλείπτως αὐξάνουν, ἕως νὰ τελειοποιηθῶσιν, οὕτω καὶ ὁ ἀνθρώπος πάντοτε βιάζεται εἰς τὰ ἐμπροσθεν, ἕως νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σκοπούμενον τέλος, τὸ ὁποῖον νομίζει ὅτι θέλει τὸν κάμειν εὐτυχῆ. Ὡ ψυχὴ μου, ὁ Θεὸς εἶναι τὸ τέλος σου, καὶ ἡ εὐδαιμονία σου κρέμαται ἀπὸ τὸ νὰ προσδεύῃς ἀδιαλείπτως πρὸς τὴν ἐντέλειάν σου. Προχώρει λοιπὸν πάντοτε, ἕως οὗ νὰ φθάσῃς εἰς ἀνάπαυσιν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Κυρίου.